

Világstárok a képernyőn

Ma, hétfőn rendkívüli adás lesz a Magyar Televízióban: este 19 órakor megkezdődik a múlt heti világkoncert négyórás amerikai filmjének sugárzása.

Zenei siker. Három évtized után a lüktető ritmusú popzene képessé vált arra, amit országok, nemzetközi szervezetek nem tudtak megoldani: százezerben kifejezett dollártömeget összegyűjteni az éhező Afrikának. Amikor 1954-ben Bill Haley megírta a „Rock az óra körül” című dalt, senki sem hitte volna, hogy ez a ritmuszene ilyen népszerűvé, ilyen nemzetközi erővé fejlődik három évtized alatt. Ezúttal lehetetlen a nemzetközi siker okrendszerét gyorsan felállítani és vizsgálni. Talán csak egy sejtés erejéig: a felgyorsult ritmusú, felgyorsult életű modern világ társadalmi ritmusát kö-

veti, ettől életképes, ettől van a hatalmas, sok száz milliós közönségbázis.

Siker a magyar popzenének. Az egykor, nem is olyan régen, még megvetett hoszszuhajúak zenei világa is győzött a ma sugárzó koncerten. Hiszen idehaza is bebizonyította, hogy nemcsak édeskés diszkózene, hanem szimfonikus rock és rock-opera is kinőhet belőle. Az István, a király már nemzeti önbecsülésünk egyik tükre lett.

Végül az emberi összefogás sikere. Világstárok jöttek Londonba és Philadelphiába a hívó szó hallatán, százezer rokoncsenvennek az éhezőknek rendezett koncerttel. Londonban és Philadelphijában párhuzamosan élt a popzene. Déli 12 óra 45-ig: a felgyorsult ritmusú, felgyorsult életű modern világ társadalmi ritmusát kö-

Népművészeti kiállítás

Szombaton Nyíregyházán, a Váci Mihály megyei és városi művelődési központban több mint ezer érdeklődő részvételével megnyitott a VII. országos népművészeti kiállítást.

A népművészeti seregszemlére másfélezer alkotó, több mint négyezer alkotását küldték be. A szakmai zsűri a beérkezett népművészeti tárgyak közül mintegy nyolcszáz alkotó, több mint kétezer pályamunkáját javasolta kiállításra, és tizenkilenc kategóriában döntött a díjak odaítéléséről is.

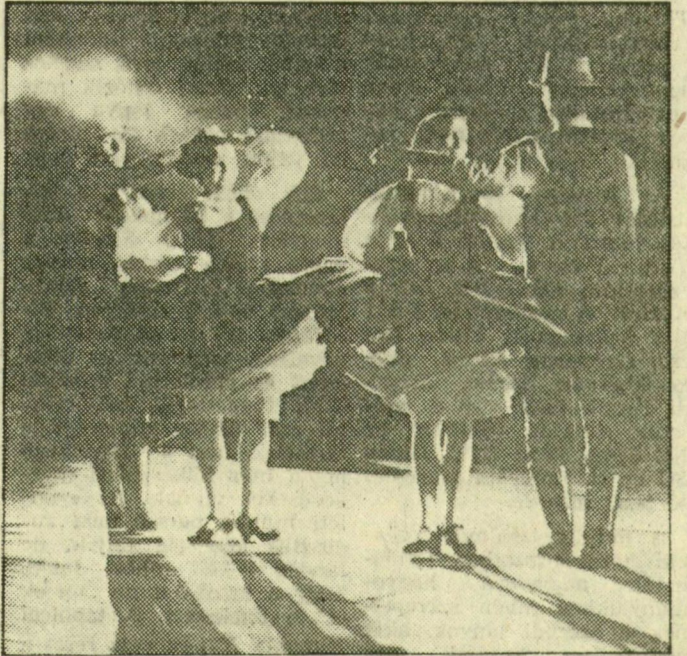
Az ünnepélyes díjkiosztó az augusztus 31-ig megtekinthető kiállítás megnyitóján volt. A legmagasabb elismerést, a Gránátalma-díjat tizennégy pályázó kapta meg.

Táncos kaleidoszkóp

Forgatókönyv — 750 szereplővel

Részlet a fesztivál „belső használatra szánt” forgatókönyvéből: vasárnap reggel fél 8-kor reggeli, 9-től 13-ig gálapróba (Uramisten, ez négy óra a tornateremben! Vajon kibírják?); ebéd, délután 3-tól 6-ig gálapróba a magyaroknak, ugyanekkor színpadbejárás Ujszegeden az este fellépő német, bolgár, szovjet és szegedi együttesnek. A nemzeti (és nem „nemzetközi”, ahogy szombaton e hasábokon látszott!) nap bemutatói 4-től — hat együttesnek; vacsora, fél 9-től a harmadik folklór-bemutató, 11-től táncház a Vigadóban (az eddigi tapasztalatok szerint: pitymallatig...).

Ugyebár, nem valószínű, hogy az unalom óráit kell számolniuk Szeged fesztiválvendégeinek...

Nagy László felvétele

tennem... Az éneklés és a tánc nem gond, magam is néptáncos voltam. Szerencsére gálabeli partnerem, Cs. Szabó István szintén táncolt a debreceni együttesben, valamint, a főiskolai felvétele előtt. Bocsanat, én következem...

„Elképzeltetlenségem, hogy itt fesztivál legyen Bor Jóska nélkül. Mindent tud, mindenkit megért és mindenkit dolgoztat. Mindig halkan beszél. Ha nagy a gubanc, akkor a leghalkabb, és néz az emberre, amúgy lentről fölfelé. Amit sose tudtam, az is rögtön eszembe jut... A legfantasztikusabb, hogy már esténként képes elmondani, milyen bonyodalmakra számíthat a 750 táncos és zenei másnap. Azért persze, hogy legyen időnk a dolgozat rendbe hozni. Ilyenformán általában nagyobb szervezési zökkenők nélkül marad a fesztivál.”

A monológot „előadta”: Surányi Róbertné, az SZMT osztályvezetője, s akiről szól: Bor József rendező, a Győri Kisfaludy Színház igazgatója, a szegedi néptáncfesztivál „örökös” rendezője.

Magyarul köszöntötték a magdeburgi táncosok Szeged polgárait a Dugonics téren. Szombaton történt, a „Nemzeti nap” első szereplői voltak az NDK-ból érkezett vendégek. A figyelemre méltó hálás tapsok fogadták, s egy-kettőre elfogytak az

együttes bemutató prospektusok is, amelyek szintén magyar nyelvűek voltak... A hasonló gesztusok „el-szapogodtak”, az idei fesztiválon, örömeinkre. A baszk-földiek elegáns, háromnyelvű műsorfüzettel érkeztek, Morvaország követeli, a kunovjan táncosai azt dalták a színpadon, hogy „Tisza partján nem jó lefe-küdni...”, a lengyelek: „Atalmennék én a Tiszán”. Szombaton este meg a román zenekar húzott magyar nótákat...

Tegnap lezárult a folklór-bemutatók sora (a szombati közönségdíjas a román Doina Moldvai együttes; a vasárnap „befutórol” és arról, hogy a magyarok közül ki kapta a faragott tükröt, később tudunk beszámolni). A külföldiek ma, hétfőn elutaznak a megye más városaiba és községeibe, de vendég-szereplések helyszíne lesz Szolnok, Komló, Bonyhád, Mezőhegyes is. Holnapról a pénteki bemutatóig a fő program: a Tavaszkosztó próbái (szerdán már a Dóm téren!). Némijazításra csak kedden délután nyílik alkalom: „Béke és barátság sportvetélkedő”, úszó-, foci-, kötélhúzó-, lábtensz-, diótörő-, gumimatracos- és ki tudja még, milyen versenyek zajlanak három helyszínen, a Sportuszodában, a Sportcsarnokban, a Kisstadionban.

Jó szórakozást!

Sulyok Erzsébet

Búj, búj zöld ág — japánul

Machidai gyermekkórus Szegeden

Nagy László felvétele

Helyszíni próba a koncert előtt

Machida falu a japán főváros mellett. A falut természetesen nem a mi fogalmunk szerint kell érteni, Machida a maga 300 ezer lakosával nálunk igencsak nagyvárosnak számítana. Csendes, nyugodt hely a nyüzsgő-kavargó metropolis, Tokió tövében; hangulatában, jellegében, egész valójában emberi, szeretnivaló.

Innen érkezett Magyarországra az Okuma Nobuko vezette gyermekkórus és az Okuma Cuneo által irányított vonózenekar. A házaspár speciális „magán-zene-dét” tart fenn otthonában, a férj hegedűtanár, a feleség szolfézt tanít és kórust vezet immáron tizenhárom éve. Lakásuk nagyszobájába bármely pillanatban tanteremmé alakítható, szombaton délutánonként — késő estebe nyúlóan — váltják egymást a különböző korú növendékek, körülbelül hatvanan. A legkisebbek 6 évesek, a legnagyobbak pedig a boldogan és rendszeresen visszajáró „majdnem felnőttek”. A „Tehetségesek iskolájából” többen kerültek már a három nagynevű tokiói zeneakadémia valamelyikére, de folytatják a zenetanulást például Magyarországon is.

A kórusnak ez az első külföldi útja. Rövid londoni tartózkodás után érkeztek hozzánk — az angliai fővárosban a kétvétenként megrendezett Nemzetközi Kodály Szimpozion megnyitóján ünnepesen léptek fel. A machidai gyerekekkel készült az 1981-es sapporói szimpozion idején a Japán Kodály Társaság módszertani lemezének anyaga.

Első magyarországi hangversenyüket a Tisza Szálló Nagytérképén rendezték

pénteken este. A hosszú út után alig volt idejük a pihenésre. Mégis a fáradtság szemérményi jele nélkül, jókedvűen és mosolyogva először japán népdalfeldolgozásokat énekeltek, a legkisebbek pedig népi gyermekjátékokat elevenítettek meg. Olyan átéléssel játszottak, mintha nem is koncerten, hanem egy parkban a maguk örömeire kiszámolócákáltak volna. A közönség állva gyönyörködött bennük. A nagybaktól Josquin, Lassus, Palestrina szerzeményeit hallhattuk, majd a zenekar Ogura Roh vonózenekari szvitjét adta elő Okuma Cuneo vezényletével. Tanítványa, Furukawa Hiroaki két japán dallamot játszott, a Cseresznyevirág című és egy nagyon szép népdalt.

Két Bartók és három Kodály-mű zárta a „hivatalos” koncertprogramot. Természetesen magyarul, minden erőlködés nélkül, mintha Machidában az lenne a legmindennapibb, hogy „hegy-völgy rengett, szikla zengett”. Persze tudom, hogy idegen országban kedves gesztusként szokás az illető ország nyelvén énekelni. Azt is tudom, hogy Okuma Nobukon kívül van még karnagy a világon, aki nemcsak úti előkészületként, hanem rendszeresen tanítja kórusának Bartók, Kodály, Bárdos Lajos és más magyar szerzők műveit. Mégis minden alkalommal csodálom azt a kórusvezetőt és persze azt az énekkart, aki a tökéletes zenei megformáltságon kívül az értelmzett szöveggel is törődve tud teljes élményt nyújtani, még sajátosan magyar művek esetében is. A machidai kórusnál persze közrejátszik ebben Okuma Nobuko nagy-

szerű magyar nyelvtudása is...

Amikor megbeszéltük, hogy faggatni fogom munkájukról — nem bizván ebben a nyelvtudásban — puskát irt magának. Azt hiszem, ide másolt szövege nemcsak róluk, de a karnagynő magyar szóincéséről is többet árul el, mint az én elismerő szavaim: „Nem mindenkit hoztam el otthonról. Jelenleg két majdnem felnőtt tanítványom itt, Magyarországon tanul és itt csatlakozott hozzánk. A kórustagok közül 40-en jöttek el. A 9 évesnél fiatalabb gyerekek nem jöhettek. Ezen kívül velünk jött a zongorakísérő, egy csellista, egy brácsás és a kedves férjem. A férjem a zeneakadémián hegedű- és zeneszerző szakon végzett. Utána japán népdalkutatással foglalkozott. De kutatásból általában nem lehet megélni, ezért hegedűtanár lett. Amikor én elkezdtem foglalkozni a Kodály-módszerrel, egy darabig ő csak figyelte, hogy vajon mi lehet ez. Fokozatosan ő is megismerte és a saját munkájában is alkalmazta. Például most írja azt a hegedűtankönyvet, ami elméletileg sokat vesz át a Kodály-módszerből.”

Szombaton délután japán vendégeink a mártélyi strandon közös játékkal végződő szabadtéri koncertet adtak, este a Petőfi Sándor Művelődési Központban léptek fel. Vasárnap az Opusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkba látogattak, ma, hétfőn a televízió-stúdióban felvétel készül velük a regionális adás számára. Holnap, kedden búcsúznak Szegedtől.

Regős Éva

Mesterkurzus

Gálhangversennyel zárult Szombaton Szombathelyen a tizenkilencedik nemzetközi Bartók-szeminárium. A július 7-től 20-ig tartó mesterkurzuson huszonegy országból több mint százötven muzsikussal, zenepedagógussal vett részt. A szemináriumot ezúttal a nyolcadik alkalommal rendezték meg Szombathelyen — ahol 1940-ben az utolsó vidéki hangversenyt tartotta Bartók Béla —, tizenegyszer a fővárosban tartották a Bartók-szemináriumot.

Az idei képzést karmestereknek, zongoristáknak, volt-tizenkilencedik nemzetközi Bartók-szeminárium. A július 7-től 20-ig tartó mesterkurzuson huszonegy országból több mint százötven muzsikussal, zenepedagógussal vett részt. A szemináriumot ezúttal a nyolcadik alkalommal rendezték meg Szombathelyen — ahol 1940-ben az utolsó vidéki hangversenyt tartotta Bartók Béla —, tizenegyszer a fővárosban tartották a Bartók-szemináriumot.